

Отъ минута на минута страхътъ му се увеличаваше. Кръвта замръзваше въ жилитѣ му; прѣститѣ отмаляваха отъ стискане, краката му треперѣха и той чувствуваше, какъ силитѣ му отъ минута на минута го напускаха. Едва сега той съзна грѣшката и почна да се моли за помощъ. Ала кому да се моли въ това безлюдно мѣсто?—Нѣма нито рибари, нито пѣтници. Мисли, мисли и се обърна къмъ невидимия помощникъ съ тия думи:

„Боже, избави ме отъ явната смъртъ! Прости ме, гдѣто така глупаво искахъ да се подиграя съ моитѣ скѣпни родители! Въ това самотно мѣсто обитава само твоя Духъ, затова въ Тебе е надеждата ми. . . .“

Ето настана и ноцната тъмнина. Страхътъ му порастна и той се смѣташе вече за изгубенъ. „Ами ако плисне дъждъ, ако затрѣщатъ грѣмотевици, задухатъ страшни бури и завали градъ, какво ли ще правя полуголъ на това открито мѣсто“, се загрижи по-нататъкъ Джекъ.

Въ тазъ минута нѣкой му прѣкъсна мислитѣ: той чу, че го викатъ на име: